

2012. december 23. – Advent 4. vasárnap – Lk 1,39-45 – Mária vándorútja és a mi vándorutunk

Az emberiség századok óta tudja, hogy a zene, a dal oldani tudja az egyhangú tevékenység unalmát. Azért alkalmazták a munkadalt, az indulót. Nem tudjuk, hogy Mária, amikor az angyali üdvözlés után vándorbotot fogott, és elindult meglátogatni rokonát, Erzsébetet, vajon énekelt-e. A vándorút nem volt veszélytelen, mert a zsidókkal rossz viszonyban lévő szamaritánusok földjén kellett áthaladnia. Názáretből a délebbre fekvő Ain Karimba – Erzsébet lakóhelyéig – 3-4 napos gyaloglással lehetett elérni. Mária azonban nem törődött a nehézségekkel, hanem Lukács leírása szerint „sietve” ment a hegyekbe. Megkezdődik a vándorlás, amely Lukács műveit, az evangéliumot és az Apostolok cselekedeteit betölti. Isten Igéje előbb az égből a földre vándorol, majd Názáretből Jeruzsálembe, innen pedig Júdeába és a föld határáig, tekintet nélkül a nehézségekre, mindig sietve. Lukács evangéliumában Mária az igehirdetés ösképe. A mi feladunk is ez: sietve, örömmel vinni mindenhová Jézus jó hírét, a nehézségeket nem számolva. Sok-sok embertársunk szívesen és önzetlenül teljesítette már ezt a feladatot. Sietve vitték az örömhírt, nehézségeken keresztül. Jézus evangéliumának hirdetői az igehirdetést nem szép fizetésekért tették, de sokszor nélkülözések közepette. Munkájukért nem kaptak veszélyességi pótlékot, de sokszor vérdíjat tűztek ki a fejükre. A nyugodt igehirdetés elősegítése érdekében nem kaptak védőőrizetet, de sokszor kaptak bilincset. Az összes veszély sem akadályozta őket abban, hogy Máriához hasonló sietséggel és örömmel menjenek mindenkihez az örömhírral.

Aki ma akarja Jézus jó hírét sietve vinni, annak szembe kell néznie a szellemi igénytelenséggel, a médiaguruk által lebutított agyakkal, a szórakozásra és bulizásra hangolt fejekkel. Szembe kell néznie a járványszerűen terjedő közönnyel, a természetes erkölcsi alapok romlásával. Szembe kell néznie az önző érdekkufárok, az önmagukon kívüli életcél sohasem ismertek sokaságával.

Advent negyedik vasárnapján Máriára tekintünk, aki sietve és örömmel ment a jó hírrel Erzsébethez. Amint Mária megérkezett, Erzsébet méhében megmozdult a magzat. Vajon ezt a képet nem vigasztalásunkra írta-e meg az evangélista? Nem azt jelenti-e ez, hogy a jó hír személytől személyig érő átadásának hatására mégiscsak megmozdul az emberben valami? Vándorutunkat nehézségekkel járjuk, de mégis az örömteli célba érés reményével.

[Gyűrű Ferenc, Egyed]

„Mária pedig így szólt: lelkem nagyra tartja az Urat és szellemem ujjongásba tört ki az Istenen, Megmentőmn.” (Lk 1,46-47)

- Mennyire lehet rajtam észrevenni a boldogság megnyilvánulását?
- Mennyire magasztalom az Urat azokért, ami velem történik?
- Mennyire tartom Istent személyes megmentőmnek?

[Angel]